

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Marka Bedřicha, soudkyně JUDr. Jitky Hroudové a soudce Mgr. Marka Zimy v právní věci

žalobkyně:

Ing. I. J.
bytem X

zastoupené Mgr. Lenkou Piknovou, advokátkou
se sídlem Veselá 237/37, 602 00 Brno

proti

žalovanému:

Náčelníku Generálního štábu Armády České republiky
se sídlem Vítězné náměstí 1500/5, 160 01 Praha 6

o žalobě proti rozhodnutím žalovaného správního orgánu ze dne 18. 8. 2023, č. j. MO 605335/2023-2230

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhala zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného služebního funkcionáře (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), kterým žalovaný podle ustanovení § 19 odstavec 1 písm. o) zákona č. 221/1999 Sb., o vojácích z povolání, ve znění

pozdějších předpisů (dále jen „*zákon o vojácích z povolání*“) zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí ředitele Agentury personalistiky Armády České republiky (dále také „*správní orgán prvního stupně*“) ze dne 11. 5. 2023, jímž byla žalobkyně ke dni 31. 7. 2023 propuštěna ze služebního poměru vojáka z povolání z důvodu, že pro další výkon služby není podle zvláštního předpisu způsobilá, přičemž tuto nezpůsobilost zavinila svým jednáním.

2. Žalobkyně byla před propuštěním ze služebního poměru zařazena jako náčelník pracoviště *Řízení logistiky skupiny logistiky štábu 142. praporu oprav 14. pluku logistické podpory*, přičemž k tomuto služebnímu zařazení musí splňovat požadavek přístupu k utajovaným informacím stupně utajení *Tajné*. Rozhodnutím Národního bezpečnostního úřadu („NBÚ“) ze dne 29. 12. 2022, č. j. 126357/2022-NBÚ/P, byla žalobkyni zrušena platnost osvědčení fyzické osoby pro stupeň utajení *Tajné* z důvodu, že žalobkyně nesplňuje podmínku podle § 12 odstavec 1 písm. d) zákona č. 421/2005 Sb., o ochraně utajovaných informací a bezpečnostní způsobilosti, v platném znění (dále jen „*zákon o ochraně utajovaných informací*“).
3. Žalobkyně proti rozhodnutí NBÚ podala nejprve rozklad, a po jeho zamítnutí i správní žalobu, kterou se domáhala zrušení rozhodnutí o zrušení platnosti osvědčení fyzické osoby pro daný stupeň utajení. Věc vedl Městský soud v Praze pod sp. zn. 9 A 81/2023.

Žalobní body

4. Žalobkyně považuje rozhodnutí žalovaného a správního orgánu prvního stupně za nezákonné, vycházející z nedostatečně zjištěného skutkového stavu, nesprávného právního posouzení věci a považuje je tedy za nepřezkoumatelné.
5. Žalobkyně uvedla, že se zcela zásadně neztotožňuje s rozhodnutím NBÚ a ředitele NBÚ o odebrání bezpečností prověrky, když se domnívá, že jejich rozhodnutí zcela opomíjí principy nastavené pro rozhodování o bezpečnostních prověrkách v intencích rozhodnutích Nejvyššího správního soudu („NSS“) a Ústavního soudu. NBÚ neposoudil a nevedl řízení o zrušení osvědčení komplexně, všestranně a do hloubky konkrétních okolností a zkoumání, jak konstatuje v těchto případech soudní praxe.
6. Žalobkyně se domnívá, že i v případě, že bylo bezpečností osvědčení žalobkyni odebráno, tak nebyla naplněna druhá kumulativní podmínka pro propuštění žalobkyně ze služebního poměru, a to podmínka, že nezpůsobilost zavinila svým jednáním.
7. Žalobkyně poukázala na to, že NBÚ spatřuje důvody pro odebrání bezpečnostní prověrky žalobkyně v jednání, kterého se dopustila v letech 2018 a 2019. Žalobkyni bylo platné osvědčení o bezpečnostní spolehlivosti dle zvláštního zákona vydáno dne 25. 9. 2020. Již v průběhu řízení o vydání osvědčení u NBÚ tedy musel jak NBÚ, tak i Armáda ČR vědět o vyšetřování žalobkyně ze strany Vojenské policie, které probíhalo v roce 2019, avšak i přesto bylo platné osvědčení žalobkyni vydáno.
8. Žalobkyně nadále pracovala a fungovala úplně stejně jako s prověrkou se stupněm utajení *Tajné*. Byla jí ponechána veškerá oprávnění (přístup do počítače, vstup do objektů Armády ČR), přestože Armáda ČR věděla o jejím trestním stíhání i o skutečnostech, které jí vytýkal NBÚ v rámci zjištění, která byla obsažena po celou dobu v jejím osobním spise.
9. Rozhodnutí žalovaného - a taktéž rozhodnutí služebního orgánu prvního stupně - považuje žalobkyně za nespravedlivé, formalistické a diskriminační. Služební orgán se bez dalšího nezabýval tím, zda je žalobkyně nespolehlivá, lehkovážná, neplní povinnosti, ale pouze

formalisticky přistoupil k vydání rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru bez ohledu na okolnosti a zavinění žalobkyně.

10. V rozhodnutí správního orgánu prvního stupně žalobkyně cituje uplatnění práv účastníka řízení: „*Již studiem na Univerzitě Obrany v Brně prokázala zájem o službu v ozbrojených silách AČR, který neustále prohlubuje ať už studiem další vysoké školy, tak pozitivní plněním nároků, které jsou na ni kladeny (jazykové znalosti, kurzy...). Jmenovaná se dále domnívá, že je svým profesionálním přístupem přínosem pro AČR, které taktéž spatřuje v každoročním nadprůměrném služebním hodnocení. Její zájem zůstat ve služebním poměru zůstává i nadále přes všechny způsobené komplikace. V případě odebrání prověrky stupně Tajné by ráda své schopnosti dále nabídla AČR a sloužila na služebním místě se stupněm utajení Vyhrazené (doloženo výpisem z evidence rejstříku trestů fyzických osob).*“ Žalobkyně uvedla, že pro ni bylo nalezeno místo se stupněm utajení Vyhrazené: „*Dále chci uvést iniciativu mých velitelů, plk. Ing. H. a pplk. Ing. K., kteří jsou s mou osobou a podávanými výkony natolik spokojeni, že kontaktovali velitele agentury logistiky, plk. Ing. J., který mi nabídnul nadporučické místo na stupni vyhrazené od 1.7.2023 ve Staré Boleslavi.*“
11. Žalobkyně dále sdělila, že spojila svůj život se službou v Armádě ČR. Svoji práci vykonávala se svědomitou péčí, v souladu s pokyny a ke spokojenosti vedoucích pracovníků. Po celou dobu služebního zařazení byla hodnocena kladně, měla výborné pracovní výsledky a ze strany Armády ČR docházelo k opakovanému prodlužování jejího služebního poměru.

Vyjádření žalovaného k obsahu podané žaloby

12. Žalovaný předně uvedl, že důvod pro propuštění je v ustanovení § 19 odst. 1 písm. o) zákona o vojácích z povolání koncipován jako obligatorní, což znamená, že jsou-li skutkově naplněny všechny zákonné podmínky citovaného ustanovení, pak nezáleží na volní úvaze služebního orgánu, zda v daném případě k propuštění ze služebního poměru skutečně přistoupí, či nikoli. V řízení o propuštění ze služebního poměru je tak pouze posuzováno, zda jsou splněny zákonné podmínky pro propuštění vojáka, tj. zda je voják nezpůsobilý k výkonu služby ve služebním zařazení a zda tuto nezpůsobilost zavinil svým jednáním.
13. Správní orgány obou stupňů vycházely z platnosti a správnosti rozhodnutí NBÚ, ve spojení s rozhodnutím ředitele NBÚ, o zrušení platnosti osvědčení fyzické osoby pro stupeň utajení *Tajné*. Správní orgány byly povinny posuzovat podmínky vyplývající z ustanovení § 19 odst. 1 písm. o) zákona o vojácích z povolání, tedy zda žalobkyně je po nabytí právní moci výše zmiňovaných rozhodnutí NBÚ a ředitele NBÚ způsobilá pro výkon služby na jí zastávaném služebním místě, a zda její případná nezpůsobilost je zaviněna jejím jednáním.
14. Správní orgány uzavřely, že pravomocným zrušením platnosti osvědčení fyzické osoby pro stupeň utajení *Tajné* došlo k naplnění první zákonné podmínky, tj. že žalobkyně se stala nezpůsobilou pro další výkon služby v dosavadním služebním zařazení, neboť přestala splňovat podmínku bezpečnostní spolehlivosti podle ustanovení § 12 odst. 1 písm. d) zákona o ochraně utajovaných informací.
15. Následně správní orgány posuzovaly, zda důvody, které NBÚ vedly k rozhodnutí o zrušení platnosti osvědčení fyzické osoby pro stupeň utajení *Tajné*, jsou zapříčiněny jednáním žalobkyně. Z rozhodnutí NBÚ i z rozhodnutí ředitele NBÚ je dostatečně zřejmé, že důvodem pro zrušení platnosti osvědčení fyzické osoby pro stupeň utajení *Tajné* byla skutečnost, že žalobkyně se dopustila jednání, ve kterém je spatřováno bezpečnostní riziko,

a to konkrétně, že se „v nedávné době dopustila trestné činnosti v souvislosti s výkonem služby, a to ve vedoucím postavení. Takové jednání, které odráží (ne)schopnost, resp. (ne)ochotu účastnice řízení dodržovat stanovená pravidla, má ve výsledku přímý vliv na její ovlivnitelnost a může mít vliv taktéž na zajištění požadované ochrany utajovaných informací.“ Nikoliv samotné trestní stíhání, ale zaviněné jednání žalobkyně tak bylo důvodem pozbytí bezpečnostní spolehlivosti.

16. Správní orgány dospěly proto k závěru, že žalobkyní opakované porušení služebních povinností jako velitele služebního vojenského vozidla, kdy opakovaně svolila k neoprávněnému užití svěřené techniky, a skutečnost, že se žalobkyně účastnila na neoprávněném odčerpávání pohonných hmot ve vlastnictví Ministerstva obrany, je vědomým a zaviněným jednáním žalobkyně, což svědčí naplnění druhé zákonné podmínky ustanovení § 19 odst. 1 písm. o) zákona o vojácích z povolání, a to, že nezpůsobilost pro výkon služby v dosavadním služebním zařazení byla zaviněna jednáním žalobkyně.
17. Žalovaný shrnul, že postup správních orgánů ve správním řízení byl s ohledem na shora uvedené správný a v souladu s právními předpisy. Z obou žalobou napadených rozhodnutí lze zjistit jejich obsah a důvody, pro které byly vydány. Veškeré další okolnosti, které dle názoru žalobkyně měly být zohledňovány, tj. zda je nespolehlivá, lehkovážná, neplní povinnosti apod., jsou zcela bez významu, neboť rozhodnutí byla vydána zcela v souladu se zákonnou úpravou, přičemž ta ze strany správních orgánů možnost diskrece nepřipouští.

Rozhodné skutkové okolnosti, dosavadní průběh řízení a obsah spisového materiálu

18. Ze spisového materiálu, který byl soudu předložen žalovaným správním orgánem, byly zjištěny následující, pro rozhodnutí ve věci samé podstatné skutečnosti:
19. Dne 11. 1. 2023 obdržel služební orgán podnět velitele 14. pluku logistické podpory k propuštění žalobkyně ze služebního poměru podle § 19 odst. 1 písm. o) zákona o vojácích z povolání z důvodu, že žalobkyně podle zvláštního právního předpisu není způsobilá pro další výkon služby, přičemž si tuto nezpůsobilost zavinila svým jednáním. Součástí tohoto podnětu bylo rozhodnutí NBÚ ze dne 29. 12. 2022, čj. 126357/2022-NBÚ/P. Jak plyne z rozhodnutí, platnost osvědčení fyzické osoby pro stupeň utajení *Tajné*, číslo osvědčení NBÚ-133569, se zrušuje, neboť žalobkyně přestala splňovat podmínku bezpečnostní spolehlivosti podle § 12 odst. 1 písm. d) zákona o ochraně utajovaných informací.
20. Žalobkyni bylo následně dne 28. 1. 2023 doručeno oznámení o zahájení řízení o propuštění ze služebního poměru. Zároveň jí bylo podle § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, umožněno vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Žalobkyně této možnosti využila a dne 20. 3. 2023 se dostavila k oprávněné úřední osobě, aby se seznámila se správním spisem.
21. Dne 3. 4. 2023 bylo služebnímu orgánu doručeno „Uplatnění práv účastníka řízení“, kde žalobkyně zejména uvedla, že již studiem na Univerzitě obrany v Brně prokázala zájem o službu v ozbrojených silách Armády ČR, který neustále prohlubuje, ať už studiem další vysoké školy, tak pozitivním plněním nároků, které jsou na ni kladeny. Dále uvedla, že se domnívá, že je svým profesionálním přístupem přínosem pro Armádu ČR, které taktéž spatřuje v každoročním nadprůměrném služebním hodnocení. Její zájem zůstat ve služebním poměru zůstává i nadále. V případě odebrání prověrky pro stupeň *Tajné* by ráda své schopnosti dále nabídla Armádě ČR a sloužila na služebním místě ve stupni utajení *Vyhrazené*.

22. Následně dne 11. 5. 2023 vydal služební orgán prvního stupně rozhodnutí, jímž byla žalobkyně ke dni 31. 7. 2023 propuštěna ze služebního poměru vojáka z povolání z důvodu, že pro další výkon služby není podle zvláštního předpisu způsobilá, přičemž tuto nezpůsobilost zavinila svým jednáním. Rozhodnutí bylo žalobkyni doručeno dne 27. 5. 2023. Žalobkyně dne 9. 5. 2023 podala proti tomuto rozhodnutí odvolání. Žalovaný následně vydal napadené rozhodnutí, kterým zamítl odvolání žalobkyně.

Jednání před soudem

23. Při ústním jednání u Městského soudu v Praze dne 30. 1. 2025 zástupkyně žalobkyně na podané žalobě setrvala s tím, že nebyly splněny kumulativní podmínky pro propuštění žalobkyně ze služebního poměru. Rozhodnutí nevychází z dostatečně zjištěného skutkového stavu a je nepřezkoumatelné. Odkázala rovněž na obdobnou věc, ve které městský soud podobné argumentaci přisvědčil (rozsudek ze dne 4. 10. 2023, čj. 8 Ad 6/2022 – 74 – poznámka soudu), a z něhož plyne nesprávná právní praxe žalovaného, kdy v některých případech byl příslušník přeložen na jiné jemu nabídnuté místo, zatímco žalobkyně byla propuštěna. Napadené rozhodnutí by mělo být zrušeno, tvrzení žalovaného, že propuštění vojáka podle § 19 odst. 1 písm. o) zákona je obligatorní, je nepravdivé a neodpovídá rozhodovací praxi samotného žalovaného.
24. Žalobkyně při jednání poukázala na to, že z rozhodnutí NBÚ nijak neplyne důvod, proč by žalobkyně měla v Armádě České republiky skončit úplně. Žalovaný po celou dobu řízení věděl, o co jde, žalobkyni ponechal ve službě na stejném místě, vyplatil jí odměny, prodloužil jí závazek, ale po odebrání prověrky otočil o 180 stupňů a žalobkyni potrestal propuštěním z armády. Žalobkyně dodnes nezná důvody, proč musela armádu opustit úplně, proč nemohla nastoupit na jiné místo, a to tím spíše, kdy novela zákona významně snižuje nároky na vojáky z povolání. Kolegyně žalobkyně ukradla kreditní kartu, platila s ní, přesto jí bylo nabídnuto jiné místo a armádu neopustila.
25. Zástupce žalovaného u jednání soudu uvedl, že obě zákonem stanovené kumulativní podmínky byly splněny. Žalobkyně ztratila způsobilost pro výkon služby, rozhodnutí NBÚ je pravomocné a pravomocné je i rozhodnutí soudu o žalobkynině žalobě. Žalovaný v každém případě musel z rozhodnutí NBÚ vycházet. Z okolností věci je zřejmé, že ztrátu způsobilosti si žalobkyně způsobila sama. Navrhl zamítnutí žaloby.
26. Soud při jednání provedl důkaz rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 20. 11. 2024, čj. 9 A 81/2023 – 54, jímž soud zamítl žalobu žalobkyně proti rozhodnutí ředitele NBÚ ze dne 13. 4. 2023, čj. 89/2023-NBÚ/07-OP, jímž byla žalobkyni zrušena platnost osvědčení fyzické osoby pro stupeň utajení *Tajné* č. NBÚ-133569, neboť žalobkyně přestala splňovat podmínku bezpečnostní spolehlivosti podle § 12 odst. 1 písm. d) zákona č. 412/2005 Sb., o ochraně utajovaných informací a o bezpečnostní způsobilosti, ve znění pozdějších předpisů.

Posouzení věci soudem

27. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů - dále jen „s. ř. s.“), jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlížet z úřední povinnosti. Vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
28. Žalobu podala včas osoba k tomu oprávněná.

29. Žaloba není důvodná.
30. Předmětem sporu je otázka, zda rozhodnutí, jímž byla žalobkyně k datu 31. 7. 2023 propuštěna ze služebního poměru vojáka z povolání z důvodu, že pro další výkon služby není podle zvláštního předpisu způsobilá, přičemž tuto nezpůsobilost zavinila svým jednáním, je v souladu se zákonem a vychází z dostatečně zjištěného skutkového stavu.

Posouzení jednotlivých žalobních bodů

Rozhodnutí NBÚ o zrušení platnosti osvědčení

31. Žalobkyně nejprve namítala, že se zcela zásadně neztotožňuje s rozhodnutím NBÚ a ředitele NBÚ o odebrání bezpečností prověrky, kdy se domnívá, že jejich rozhodnutí zcela opomíjejí principy nastavené pro rozhodování o bezpečnostních prověrkách v intencích soudní judikatury.
32. Soud předesílá, že předmětem současného přezkumu je pouze rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a navazující napadené rozhodnutí žalovaného ve věci propuštění žalobkyně ze služebního poměru. To znamená, že soud v rámci tohoto řízení již nemohl přezkoumávat zákonnost jiných a dřívějších správních rozhodnutí NBÚ, neboť ačkoli mohou tvořit základ pro nyní posuzovaný případ, jedná se o rozhodnutí, která jsou samostatně soudně přezkoumatelná. V pravomoci soudu je přitom podle ustanovení § 75 odst. 2 s. ř. s. přezkoumávat zákonnost jen takových úkonů, které není možné samostatně soudně přezkoumat. Soud tak v posuzované věci nemohl přezkoumávat jiná správní rozhodnutí, než rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a na něj navazující napadené rozhodnutí. Navíc, nad rámec výš uvedeného, soud ze své úřední činnosti zjistil, že žalobkyně možnosti soudního přezkumu rozhodnutí NBÚ využila, když o dané věci městský soud na základě podané žaloby žalobkyní, kterou se domáhala zrušení rozhodnutí o zrušení platnosti osvědčení fyzické osoby pro daný stupeň utajení, rozhodl výše citovaným rozsudkem čj. 9 A 81/2023 – 54.

Nepřezkoumatelnost rozhodnutí

33. K napadenému rozhodnutí a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně žalobkyně uvedla, že je považuje za nezákonné, vycházející z nedostatečně zjištěného skutkového stavu, nesprávného právního posouzení věci a má je tedy za nepřezkoumatelné.
34. Soud tedy nejprve z logiky věci přistoupl k posouzení námitky poukazující na skutečnost, že rozhodnutí žalovaného je nepřezkoumatelné, přičemž tento nedostatek by mohl soudu bránit ve věcném posouzení žalobních námitek.
35. Správní soudy v minulosti opakovaně judikovaly, že zrušení správního rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno vadám správních rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů (či pro nesrozumitelnost) skutečně nelze správní rozhodnutí meritorně přezkoumat.
36. Rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů tehdy, jestliže správní orgán neuvede konkrétní důvody, o něž se jeho rozhodnutí opírá (rozsudek NSS ze dne 21. 12. 2006, č. j. 2 As 37/2006 – 63, dostupný, stejně jako všechna zde citovaná rozhodnutí, též online na www.nssoud.cz), nevypovídá se se všemi odvolacími námitkami (rozsudek NSS ze dne 19. 12. 2008, č. j. 8 Afs 66/2008 - 71), či neuvede důvody, proč nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení a proč námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené (rozsudek NSS ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44). Nepřezkoumatelným

pro nedostatek skutkových důvodů pak může být podle ustálené rozhodovací praxe rozhodnutí pro takové vady skutkových zjištění, která utvářejí rozhodovací důvody, typicky tedy tam, kde správní orgán opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem anebo tam, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy v řízení byly provedeny. Podle Městského soudu v Praze však žádná z těchto skutečností v posuzované věci nenastala.

37. Soud ověřil, že žalovaný v odůvodnění napadaného rozhodnutí vyložil své úvahy i závěry způsobem, který nebrání jejich věcnému posouzení ze strany soudu. Správní orgány (služební funkcionáři) obou stupňů své závěry dostatečně odůvodnily, jejich právní názor je logicky, srozumitelně a přesvědčivě vyjádřen v odůvodnění rozhodnutí a má podle názoru soudu též dostatečnou oporu v obsahu správního spisu. Námitka není důvodná.

Nesprávnost a nezákonnost rozhodnutí

38. Právní nezpůsobilost vojáka konat službu ve služebním zařazení jako důvod propuštění ze služebního poměru je upravena v ustanovení § 19 odst. 1 písm. o) zákon o vojácích z povolání, podle něhož: *„voják musí být propuštěn ze služebního poměru, pokud podle zvláštního právního předpisu není způsobilý pro další výkon služby v dosavadním služebním zařazení, přičemž tuto nezpůsobilost zavinil svým jednáním.“*
39. Podle komentáře k pro projednávanou věc stěžejnímu § 19 odst. 1 písm. o) zákona o vojácích z povolání platí, že *„v případě, že si voják svým jednáním způsobí ztrátu právní způsobilosti k výkonu služby ve služebním zařazení, musí být propuštěn ze služebního poměru. Jedná se zejména o případy související s bezpečnostní způsobilostí, když voják například vrátí nebo zničí oznámení nebo osvědčení umožňující přístup k utajovaným informacím. Toto může nastat i v případech, kdy voják svým jednáním způsobí nezpůsobilost pro výkon činnosti na daném místě (např. u řidičů, elektrikářů), kde je stanoven předpoklad pro tuto činnost jiným právním předpisem. Za poznámku stojí, že v tomto případě zákon nevyžaduje zvláštní formu zavinění jednání vojákem“* (Komentář k § 19, In: Daněk, Jaroslav a kol., Zákon o vojácích z povolání: Komentář, Wolters Kluwer: ASPI, stav k 28. 2. 2021).
40. Zákon, stejně jako komentářová literatura a soudní judikatura (k tomu viz např. rozsudek NSS ze dne 2. 7. 2014, č. j. 3 Ads 107/2013 - 36, publikován pod č. 3112/2014 ve Sbírce NSS), důsledně rozlišují mezi jednotlivými důvody propuštění ze služebního poměru podle § 19 odst. 1 zákona o vojácích z povolání, stejně jako mezi tím, v jakém případě je nutné zařadit vojáka na jiné služební místo (viz např. písm. c) a d) tohoto ustanovení), a kdy takový postup není stanoven.
41. V případě § 19 odst. 1 písm. o) zákona o vojácích z povolání pak platí, že služební poměr vojáka lze pouze skončit, zákon tzv. nabídkovou povinnost, které se žalobkyně domáhá, služebnímu orgánu neukládá.
42. Správní orgány tak v případě žalobkyně, která na jiné místo v mezidobí zařazena nebyla, nepochybily, pokud zcela v souladu se zněním pro věc rozhodné právní úpravy rozhodly o skončení jejího služebního poměru a při svém rozhodnutí nepřihlížely k vedlejším okolnostem, jako jsou žalobkyní zdůrazňovaná doba předchozího působení žalobkyně v Armádě ČR, její minulé kladné služební hodnocení a podobně. Z uvedeného plyne, že jelikož uvedené podmínky žalobkyně naplnila, neboť jí byla zrušena platnost osvědčení fyzické osoby pro stupeň utajení *Tajné* a ona tak nebyla podle zvláštního právního předpisu

- zákona o ochraně utajovaných informací - způsobilá pro další výkon služby v dosavadním služebním zařazení, služební orgány netížila povinnost nabídnout žalobkyni jiné služební místo a neměly ani povinnost samostatně odůvodnit, proč takovou nabídku žalobkyni neučinily.

43. Soud nepřisvědčil ani žalobní námitce, podle které si žalobkyně nezpůsobilost pro další výkon služby v dosavadním zařazení nezavinila vlastním jednáním.
44. Ze správního spisu totiž plyne závěr zcela opačný. Z rozhodnutí NBÚ i z rozhodnutí ředitele NBÚ o rozkladu je dostatečně zřejmé, že důvodem pro zrušení platnosti osvědčení fyzické osoby pro stupeň utajení *Tajné* byla skutečnost, že žalobkyně se dopustila jednání, ve kterém je spatřováno bezpečnostní riziko, a to konkrétně, že se „*v nedávné době dopustila trestné činnosti v souvislosti s výkonem služby, a to ve vedoucím postavení. Takové jednání, které odráží (ne)schopnost, resp. (ne)ochotu účastnice řízení dodržovat stanovená pravidla, má ve výsledku přímý vliv na její ovlivnitelnost a může mít vliv taktéž na zajištění požadované ochrany utajovaných informací.*“ Soud proto považuje za zásadní zdůraznit, že nikoliv tedy samotné trestní stíhání, ale zaviněné jednání žalobkyně bylo v nyní posuzované věci důvodem pozbytí bezpečnostní spolehlivosti dle zákona o ochraně utajovaných informací.
45. Správní orgány dospěly proto důvodně k závěru, že žalobkyni opakované porušení služebních povinností jako velitele služebního vojenského vozidla, kdy opakovaně svolila k neoprávněnému užití svěřené techniky, a skutečnost, že se žalobkyně účastnila na neoprávněném odčerpávání pohonných hmot ve vlastnictví Ministerstva obrany, je možné klasifikovat jako vědomé a zaviněné jednání žalobkyně, což svědčí naplnění druhé zákonné podmínky ustanovení § 19 odst. 1 písm. o) zákona o vojácích z povolání, tj. že nezpůsobilost pro výkon služby v dosavadním služebním zařazení byla zaviněna jednáním žalobkyně.
46. Důvodnou soud neshledal ani další námitku žalobkyně, podle které bylo rozhodnutí žalovaného nespravedlivé a formalistické, neboť správní orgány v případě, že je voják zařazený na místo, na kterém osvědčení potřebuje, nemůžou rozhodnout jinak než jej ze služebního poměru propustit. Využití zákonného oprávnění služebními orgány, za splnění podmínek v právní úpravě uvedených, nemůže být samo o sobě nespravedlivé ani formalistické, neboť žalobkyně si mohla a měla být vědoma toho, že její současné služební zařazení je závislé od existence osvědčení pro stupeň utajení *Tajné*, jakož i toho, že v případě ztráty tohoto osvědčení v důsledku vlastního zaviněného jednání nemá nárok či právo na zařazení na jiné služební místo, kde takového osvědčení není třeba.
47. Podle názoru soudu nelze přisvědčit žalobkyni ani v tvrzení, že by snad rozhodnutí žalovaného bylo diskriminační. Obecně se diskriminací rozumí takové jednání, včetně opomenutí, kdy se s jednou osobou zachází méně příznivě, než se zachází nebo zacházelo nebo by se zacházelo s jinou osobou ve srovnatelné situaci, a to z důvodu rasy, etnického původu, národnosti, pohlaví, atd. Rovněž podle ustanovení § 2 odst. 3 věta druhé a třetí zákona o vojácích z povolání: *je zakázána diskriminace uchazečů a vojáků z důvodu rasy, barvy pleti, pohlaví, sexuální orientace, víry a náboženství, národnosti, etnického nebo sociálního původu, majetku, rodu, manželského a rodinného stavu a povinností k rodině, těhotenství nebo mateřství anebo proto, že vojákyně kojí. Je zakázáno i takové jednání služebních orgánů, které diskriminuje nikoliv přímo, ale až ve svých důsledcích. Za takové jednání se považuje i navádění k diskriminaci. Za diskriminaci se nepovažují případy, kdy je pro odlišné zacházení věcný důvod spočívající v povaze služby, kterou voják vykonává, a který je pro výkon této služby nezbytný.*

48. Podle ustanovení § 2 odst. 3 zákona o vojácích z povolání: *služební orgány jsou povinny zajišťovat rovný přístup a rovné zacházení se všemi uchazeči o povolání do služebního poměru (dále jen "uchazeč") a se všemi vojáky při vytváření podmínek výkonu služby, zejména pokud jde o odbornou přípravu a dosažení služebního postupu, odměňování, jiná peněžitá plnění a plnění peněžité hodnoty.*
49. Ze shora uvedeného vyplývá, že o nerovné zacházení by se mohlo jednat, pokud by v daném případě se žalobkyní bylo zacházeno jinak, než bylo zacházeno s jiným vojákem, a to ve srovnatelné situaci. Žalobkyně však v podané žalobě neuvedla žádné další skutečnosti, ze kterých by bylo možné dovodit, že s ní bylo ve srovnatelné situaci zacházeno méně příznivě. Pokud taková tvrzení zazněla z úst její zástupkyně při jednání soudu, a to s odkazem na věc vedenou u podepsaného soudu pod sp. zn. 8 Ad 6/2022, lze námitku považovat za opožděnou a o rozvinutí stávající námitky se rovněž nejedná, neboť žalobkyně v podané žalobě nenamítala porušení principu zákazu diskriminace v rozporu se zavedenou praxí u žalovaného a ani v řízení před soudem neosvědčila či nedoložila, že v namítané věci se jednalo o shodné skutkové okolnosti jako v její věci.
50. Soud proto souhlasí se závěrem žalovaného, že veškeré další okolnosti, jako např. to, že žalobkyně tvrdila, že jí bylo nabídnuto jiné místo se stupněm utajení *Vybrazené*, jsou pro rozhodnutí správního orgánu bez významu, protože v případě naplnění důvodu pro skončení služebního poměru podle § 19 odst. 1 písm. o) zákona o vojácích z povolání nepřipouští právní úprava možnost jakékoliv diskrece ze strany správních orgánů. Zařazení na jiné konkrétní služební místo, na které není právní nárok, je výsledkem komplexnější úvahy ohledně odborných a osobnostních předpokladů pro zařazení na toto místo, při které hraje roli více faktorů, nikoliv tedy pouze skutečnost, že voják přišel o bezpečnostní prověrku vlastním zaviněním. Žalobkyně však nebyla do doby rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru vojáka z povolání zařazena na jiné služební místo, a tudíž žalovaný nemohl rozhodnout jinak, než jak rozhodl.
51. V dané věci se nemohlo jednat ani o porušení zásady legitimního očekávání. Předpokladem práva dovolávat se legitimního očekávání je poskytnutí konkrétních ujištění ze strany příslušného orgánu, která mohou vzbudit legitimní očekávání u toho, komu jsou určena, a dále skutečnost, že tato ujištění jsou v souladu s použitelnými právními předpisy [*rozsudek Soudního dvora ze dne 25. 3. 2010, Sviluppo Italia Basilicata (C-414/08, Sb. rozh. s. I-02559)*; viz zejména body 102 a 107 rozsudku]. Žalobkyně netvrdila ani nedoložila, že by byla služebními orgány armády před vydáním rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru ujištěna o tom, že jí bude nabídnuto jiné služební místo, tedy jí legitimní očekávání nevzniklo a vzniknout ani nemohlo, pokud jí až do doby řízení před soudem nebylo známo ničeho o tom, že by služební orgány v jiných obdobných případech postupovaly za shodné či podobné skutkové situace odlišně.
52. Žalobkyně dále namítala, že již v průběhu řízení o vydání osvědčení u NBÚ musel NBÚ, a také Armáda ČR, vědět o vyšetřování žalobkyně ze strany Vojenské policie, které probíhalo v roce 2019, avšak i přesto bylo platně osvědčení žalobkyni vydáno. Jak již soud uvedl výše, samotné rozhodnutí NBÚ o zrušení platnosti osvědčení žalobkyně jako fyzické osoby pro stupeň utajení *Tajné* není předmětem soudního přezkumu v projednávané věci, tím méně pak okolnosti, za nichž bylo žalobkyni vydáno. Pakliže NBÚ vydal rozhodnutí o zrušení platnosti osvědčení fyzické osoby pro stupeň utajení *Tajné* až dne 29. 12. 2022, je na místě logických závěr, podle nějž až do té doby tak žalobkyně splňovala podmínku bezpečnostní

spolehlivosti a byla tedy způsobila pro další výkon služby podle zvláštního předpisu. Námitka není důvodná.

53. Soud tak uzavírá, že v napadeném rozhodnutí neshledal namítané vady, neboť z rozhodnutí je seznatelné, z jakých skutkových okolností žalovaný vycházel a které ustanovení aplikoval na daný případ. V odůvodnění napadeného rozhodnutí jsou rovněž přezkoumatelným způsobem vypořádány námitky žalobkyně. Městský soud v Praze tak má za to, že žalovaný i správní orgán prvního stupně se dostatečným způsobem vyjádřili k argumentaci žalobkyně a své úvahy náležitě zdůvodnili. Pro zrušení napadeného rozhodnutí tedy nebyl soudem shledán důvod.

Závěr a náklady řízení

54. Na základě shora uvedeného soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
55. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl plný úspěch žalovaný, avšak tomu v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžných činností nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

P o u č e n í

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 30. ledna 2025

Mgr. Marek Bedřich
předseda senátu